

ע"פ 36582/03/16 - מדינת ישראל נגד ברנבוים אלכסנדר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 36582-03-16 מדינת ישראל נ' ברנבוים אלכסנדר
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ד"ר שמואל בורנשטין
מערכת מדינת ישראל
נגד
משיב ברנבוים אלכסנדר

פסק דין

1. עסקינן בערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בפתח תקווה בתת"ע 2865-03-14 מיום 3.2.2016, לפיה זוכה המשיב מאחר שעדי התביעה לא התייצבו למועד דיון ההוכחות.
2. הרקע לדברים הינו כתב אישום שהוגש נגד המשיב, המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות. על פי עובדות כתב האישום, המשיב נהג את רכבו בהיותו שיכור, שכן בדגימה של אוויר נשוף שלו נמצא כי ריכוז האלכוהול הינו 355 מיקרו גרם, העולה על הריכוז הקבוע בפקודת התעבורה ובתקנות.
3. המשיב הורשע בפני בית משפט קמא (כב' השופטת מגי כהן) לפי הודאתו ועונשו נגזר. המשיב ביקש לחזור מההודיה שנתן, וטען כי בחינת חומר הראיות בתיק מעלה כי התגלו פגמים, דוגמת אי החלפת פיות מכשיר הינשוף, וכי יש בפגמים אלו כדי להביא לזיכוי. בקשתו של המשיב לחזור בו מהודייתו נדחתה על ידי בית משפט קמא. על כך הגיש המשיב ערעור לבית משפט זה, אשר התקבל בהחלטה מיום 22.11.2015 (כב' השופטת נגה אהד), לפיה ההודיה בטלה והתיק יוחזר לדיון מראשיתו בבית משפט קמא בפני מותב אחר.
4. בהחלטתו של בית משפט קמא מיום 3.2.2016 (כב' השופטת רות רז), נשוא הערעור בפניי, נקבע כי מאחר ואף אחד משלושת עדי התביעה, שהיו אמורים להתייצב לישיבת ההוכחות, לא התייצב וזאת ללא כל נימוק, ולאור זאת שדחייה נוספת של הדיון תגרום עינני דין למשיב, על רקע העובדה שמדובר בתיק שהגיע לפתחו של בית המשפט לאחר ערעור לפיו בוטל פסק דין קודם כאמור, יש לזכות את המשיב.
5. לטענת המערערת, שגה בית משפט קמא כאשר דחה את בקשתה לקביעת מועד נוסף לשמיעת הראיות בתיק, שהרי על פי הפסיקה מקום בו מבקשת התביעה להסתייע בעד שלא התייצב חרף זימונו או שיש ספק אם הוזמן כדיון, על בית המשפט להיעתר לבקשת דחייה שכן ניהול משפט בצורה עניינית ומעשית אינו יכול להצדיק סירוב לאפשר הבאת עד שעדותו מהותית להליך.

עוד נטען כי היה על בית המשפט להיענות לבקשת הדחייה ולא לנקוט בהליך כה קיצוני של זיכוי המשיב, כבר בדיון ההוכחות הראשון, מחמת אי התייצבות העדים, וזאת עוד בטרם עריכת בירור לסיבת היעדרותם או נקיטת כל דרך אחרת לוודא את התייצבותם. בית משפט קמא שגה עת העדיף את הזיכוי "הטכני" של המשיב תחת חתירה לבירור האמת, בחינת טענות הצדדים לגופן והכרעת דין על פי הראיות שמובאות בפניו.

המערערת קיימה את הוראות החוק בדבר זימון העדים למועד הדיון, כאשר פנתה לבית המשפט וביקשה שיורה על הזמנת העדים. הלכה למעשה לא ניתנה לתביעה הזדמנות ממשית ואפקטיבית לזמן את עדיה (באמצעות זימון במסירה אישית), שכן התביעה פעלה בהתאם להוראותיו של בית המשפט קמא לפיהן היה עליה לוודא את התייצבות העדים לאחר זימוןם על ידי מזכירות בית המשפט, דבר שנעשה אך לא צלח.

עוד טענה המערערת כי ההתדיינות הנמשכת אין בה להצדיק את החלטת בית משפט קמא שכן עיון בהשתלשלות התיק בערכאות השונות מלמד כי נשמרו זכויותיו של המשיב ולא נגרם לו כל עיוות דין.

6. ב"כ המשיב סומך את ידיו על פסק דינו של בית משפט קמא. לטענתו, קבלת הערעור תגרום לעיניו דין למשיב, וזאת על רקע התמשכות ההליכים בעניינו. ב"כ המשיב אף הטעים כי ראוי להותיר את פסק הדין המזכה על כנו, וזאת על מנת שהתביעה תלמד להתנהל בעתיד באופן ראוי כאשר, כלשונו, "צריך לעשות סדר בתביעה" וכי "זה בזבוז זמן לנאשם ולמערכת כולה".

ב"כ המשיב הוסיף כי אף לגופו של עניין יש מקום לזכות את המערער שכן נפלו פגמים בהליך הבדיקה, כפי שניתן ללמוד מהמסמכים השונים המצויים בידו. יש לציין כי ב"כ המשיב ביקש להגיש מסמכים אלה במהלך הדיון בפני, אך מאחר שהערעור נגע אך ורק לזיכוי של המשיב מחמת אי התייצבות העדים, ומאחר שלא נמצאה בפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא התייחסות כלשהי לאותם מסמכים, החלטתי שאין מקום לעיין בהם.

ב"כ המשיב ביקש כי במידה והערעור יתקבל, יפסקו הוצאות לטובת המשיב.

7. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי לאור נסיבותיו של העניין, לאמור - העובדה שפסק הדין של בית משפט קמא בוטל על ידי בית משפט זה והתיק הוחזר לדיון מראשיתו בבית משפט קמא, ראוי לאפשר מיצויו של ההליך המשפטי.

8. לא בנקל יורה בית המשפט על זיכוי של נאשם מחמת אי העדת עדים, בפרט בנסיבות עניינו בהן לא שוכנעתי שאי הופעתם של העדים נגרמה עקב מחדל של התביעה.

הצדק עם המערערת בטענתה כי ניתן היה בנסיבות העניין לנקוט צעדים שיבטיחו את הופעת העדים. בעניין זה ראו דברי בית המשפט העליון בע"פ 247/87 **מדינת ישראל נ' אל נסאסרה** פ"ד מא(4) 783 (1987):

"אשר לא התייצב עד, ויהיה זה המתלונן או כל עד אחר, כאשר אין ויתור על אותו עד והוא לא התייצב לאחר שהוזמן כהלכה, או שיש ספק אם הוא הוזמן כדין, והתביעה מבקשת להיזקק לאותו עד, לא נותר לבית המשפט אלא להיעתר לבקשת דחייה ולנקוט צעדים יעילים להבטחת הופעת העד, אלא אם ניתן להביא את העד בו ביום. שום "ניהול משפטים בצורה מעשית ועניינית" אינו יכול להצדיק סירוב לאפשר הבאת עד, שעדותו היא מהותית לאותו הליך".

9. אף התמשכות ההליכים בעניינו של המשיב אינה מצדיקה תוצאה של זיכוי, בפרט לאור העובדה
עמוד 2

שמדובר בדיון ההוכחות הראשון ובאי התייצבות ראשונה.

10. בעפ"ת 30793-02-10 **מדינת ישראל נ' קרני** (15.7.2010) בנסיבות הדומות לענייננו קיבל בית המשפט המחוזי בת"א את ערעורה של המדינה על זיכוי של משיב מעבירות תעבורה, באומרו את הדברים הבאים, היפים לענייננו:

**"ניתן להבין את הטרוניה שהביע בית-משפט קמא באשר לאי-התייצבותם של עדי-
התביעה אולם, סבורני כי בנסיבות העניין, ראוי היה שתינתן דחייה כזו וכי יוצאו
צווי-הבאה כנגד העדים...
יעילות הדיון אינה "מילת קסם" ואינה יכולה להצדיק תמיד סירוב לדחיית דיון
לצורך הופעת עדים שעדותם עשויה להיות מהותית לעניין.
במקרה זה לא ברור לי אם עדי-התביעה שלא הופיעו עדותם היא מהותית לעניין או
לא. הדברים לא עלו בפרוטוקול ואף לא בפני היום".**

11. על כך יש להוסיף כי המדובר בעניינו של המשיב בכתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות, שהיא מהחמורות שבעבירות התעבורה, בהיותה מסכנת את ציבור המשתמשים בדרכים.

לפיכך, ראוי שאותן טענות שמעלה המשיב בנוגע לפגמים שנפלו בבדיקת הנישוף, אשר לאורן הורה בית משפט זה על החזרת הדיון לבית משפט קמא, תתבררנה לגופן. סבורני כי באיזון שבין האינטרס הנוגע לשמירת זכויותיו של המשיב והצורך למנוע עינוי דין, לבין האינטרס הנוגע להגעה לחקר האמת, גובר האינטרס האחרון.

12. אשר לעתירתו של המשיב להוצאות, אינני סבור כי בהתחשב בהליכים שנוהלו עד כה, לרבות הודייתו של המשיב, וחזרתו מהודייתו, וקיומו של דיון אחד בלבד בבית משפט קמא במסגרתו זוכה מחמת אי התייצבות עדי התביעה - יש מקום לפסוק לו הוצאות.

13. אשר על כן, הערעור מתקבל, הכרעת הדין מבוטלת והתיק מוחזר לבית משפט קמא על מנת שיקיים דיון במסגרתו תינתן לצדדים הזדמנות להביא את עדיהם, להציג את ראיותיהם ולטעון כדבעי את טענותיהם.

המזכירות תעביר פסק דין זה לבימ"ש קמא על מנת שיקבע דיון בהתאם ליומנו.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר.

ניתן היום, ט' אלול תשע"ו, 12 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.